

А так колись уже було...

Анатолій Клименко

А так колись уже було.
Не вчора те було зі мною, —
Все виділось мале село
І хатка біла під горою.

Стоїть та хатка, а навкруг
Садок до неї промовляє.
Зібрав вишень широкий круг,
Про що шепочуть — вітер знає.

Стоїть хатина віддалік
Від шляху битого старого,
Яким ходив я цілий вік.
Він знав мене іще малого.

За вік сходив шляхи розбиті.
На плечах мрії всі носив.
Дощами сльози мої змиті
Про тих, кого не долюбив.

Моя ти доле, світе ясний,
Вже виходив свій тихий вік.
В тумані образ твій прекрасний
Вже воском теплим весь потік..

09.06.2025